

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžr/23/2013
Identifikačné číslo spisu:	6011200910
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6011200910.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v právnej veci žalobcu: Y. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y, XXX XX M. štátny občan Slovenskej republiky, zast.: JUDr. Zsoltom Hodosim, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Námestie priateľstva č. 2166/11, 929 01 Dunajská Streda, proti žalovanému: Okresný úrad v Banskej Bystrici (pôv. Krajský lesný úrad v Banskej Bystrici, so sídlom Námestie Ľudovíta Štúra č. 1, 975 14 Banská Bystrica),
za účasti:

1/ BASTAV, s.r.o., so sídlom 980 61 Tisovec, Hrabiny č. 1057, zast.: JUDr. Pavlom Halajom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Námestie slobody č. 2, 050 01 Revúca, 2/ Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdková č. 36, 817 15 Bratislava, 3/ Lesy Slovenskej republiky, š.p., so sídlom Námestie SNP č. 8, 975 66 Banská Bystrica, zast.: JUDr. Pavlom Halajom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Námestie slobody č. 2, 050 01 Revúca, 4/ Obec Nandraž, s doručovacou adresou Nandraž, 049 61 pošta Rákoš, 5/ Pozemkové spoločenstvo Nandraž, zast. Ing. L. U., R., XXX XX. E., 6/ U. U., s adresou P., XXX XX E., 7/ Mgr. Z. T., s adresou ul. Z., XXX XX E. F., 8/ X.U., s adresou XXX XX O., pošta E., 9/ P. U., s adresou XXX XX O., pošta E., 10/ L. V., s adresou XXX XX O., pošta E., 11/ K. U., s adresou XXX XX O., pošta E., 12/ Z. U., s adresou XXX XX O., pošta E., 13/ MVDr. L. Y., bytom Y, XXX XX E., 14/ Ing. L. U., bytom Y. XXX XX. E., 15/ Ing. U. D., bytom U., XXX XX pošta L., zúčastnené osoby 6/ až 15/ zast. U. U., bytom R. XXX XX L.,
o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie zúčastnených osôb 1/ a 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12. decembra 2012 č. k. 23S/82/2011-104, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12. decembra 2012 č. k. 23S/82/2011-104 r u š í a v e c m u v r a c í a n a ď a ľ š i e k o n a n i e.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou odo dňa 01. októbra 2013 obvodné úrady zriadené podľa predpisov účinných do 30. septembra 2013 sú okresné úrady podľa tohto zákona a podľa ods. 3 citovaného ustanovenia pôsobnosť obvodného úradu životného prostredia v sídle kraja, obvodného pozemkového úradu v sídle kraja, obvodného lesného úradu v sídle kraja, obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v sídle kraja a správy katastra v sídle kraja (na ktoré bola prostredníctvom zákona č. 345/2012 Z.z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov prenesená pôsobnosť pôvodných špecializovaných krajských úradov) ustanovená osobitnými predpismi prechádza na okresný úrad v sídle kraja.

Na základe nižšie citovaných zákonných ustanovení má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Krajského lesného úradu v Banskej Bystrici ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpil z titulu zákonných zmien Okresný úrad Banská Bystrica. Uvedená právna zmena sa premietla v zákone č. 326/2005 Z.z. o lesoch v znení neskorších právnych predpisov najmä prostredníctvom novelizovaného znenia ustanovenia § 56 (Štátnu správu na úseku lesného hospodárstva vykonáva ministerstvo, okresný úrad v sídle kraja a okresný úrad).

Preto bude s týmto právnym nástupcom Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej konať na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán, ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Podľa § 9 ods. 11 zákona č. 180/2013 Z.z. o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, právoplatne neskončené obvodným úradom životného prostredia v sídle kraja, obvodným pozemkovým úradom v sídle kraja, obvodným lesným úradom v sídle kraja, obvodným úradom pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v sídle kraja a správou katastra v sídle kraja do 30. septembra 2013, dokončí okresný úrad v sídle kraja, v ktorého územnom obvode mali sídlo obvodný úrad životného prostredia v sídle kraja, obvodný pozemkový úrad v sídle kraja, obvodný lesný úrad v sídle kraja, obvodný úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v sídle kraja a správa katastra v sídle kraja.

2. Rozhodnutím č. 2009/00436 zo dňa 02. novembra 2009 (č.l. 40) žalovaný v medziach svojich oprávnení podľa § 56 ods. 3 zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely uznesenia len „zák. č. 326/2005 Z.z.“) a postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov a s prihliadnutím na ustanovenie § 38 ods. 1 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov v spojitosti s ustanovením § 73 písm. c) a § 80 ods. 3 zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Revúcej č. 454/2008/6 z 03.07.2009 o schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v Poľovnom revíri Malá Vieska (ďalej na účely uznesenia len „PR Malá Vieska“).

3. Rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu - Obvodného lesného úradu v Revúcej č. 454/2008/6 zo dňa 03.07.2009 bola schválená Zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva č. 1458/08-03 v PR Malá Vieska č. 04/RA/2008, uzatvorená medzi spoločnosťou Bastav, s.r.o., (nájomca) a Lesmi Slovenskej republiky, š.p. Banská Bystrica (prenajímateľom) o výmere 583,78 ha lesných poľovných pozemkov.

4. V zmysle § 139 Občianskeho zákonníka boli medzi prenajímateľov zaradení aj nasledovní vlastníci, ktorí nepodpísali nájomnú zmluvu podľa druhu poľovného pozemku, lesný pozemok (ďalej na účely uznesenia len „LP“) a poľnohospodársky pozemok (ďalej na účely uznesenia len „PP“):

1) Pozemkové spoločenstvo Nandraž, LP - 17,66 ha, PP - 21,91 ha; celkom 39,57 ha.

2) Obec Nandraž, LP - 0,20 ha, PP - 16,58 ha; celkom 16,78 ha.

3) Vlastníci poľovných pozemkov obce Nandraž s výmerou do 10 ha, PP - 11,42 ha; celkom 11,42 ha.

4) Slovenský pozemkový fond Bratislava, zastupujúci neznámych a neprihlásených vlastníkov poľovných pozemkov, PP - 161,75 ha; celkom 161,75 ha.

Samotný nájomca Bastav, s.r.o. je v PR Malá Vieska vlastníkom 32,82 ha poľnohospodárskej pôdy.

5. V ďalšej časti rozhodnutia bolo rozhodnuté o výške nájomného za výkon práva poľovníctva.

6. Uvedené rozhodnutie prvostupňového orgánu bolo napadnuté opravným prostriedkom, a to odvolaním podaným nasledujúcimi účastníkmi: K. U., Z. U., MVDr. L. Y., Ing. L. U. a Ing. U. D.. V odvolacom konaní žalovaný napadnuté rozhodnutie prvostupňového orgánu dňa 02. novembra 2009 potvrdil. Po doručení rozhodnutia žalovaného vymedzenému okruhu účastníkov mali nastať účinky jeho právoplatnosti; t.j. jeho výroková časť sa mohla vykonať.

III.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

7. Avšak dňa 28.09.2011 bola doručená na Krajský súd v Banskej Bystrici žaloba žalobcu Y. R. zo dňa 07.09.2011, v ktorej ako opomenutý účastník správneho konania navrhoval preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 2009/00436 zo dňa 02.11.2009, a toto následne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

8. Žalobca v žalobe uviedol, že v k.ú. O., obec Nandraž má vo výlučnom vlastníctve, ako aj v podielovom spoluvlastníctve niekoľko poľovných pozemkov, ktoré sú zároveň súčasťou PR Malá Vieska uznaného rozhodnutím Obvodného lesného úradu v Revúcej č. 216/2008-3 zo dňa 15.10.2008.

Z toho titulu mal mať status účastníka správneho konania, v rámci ktorého došlo k vydaniu žalobou napadnutého rozhodnutia, avšak s ním nebolo konané.

9. K žalobe žalobcu podal vyjadrenie žalovaný, ktorý navrhoval žalobu žalobcu zamietnuť.

Skutočnosť, že žalobca je spoluvlastníkom poľovných pozemkov evidovaných na príslušných listoch vlastníctva, žalovaný nespochybnil.

B)

10. Zo súdneho spisu vyplýva, že Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa pred vytýčením pojednávania vykonal nasledujúce úkony:

- vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k žalobe a predloženie spisu (č.l. 51),
- vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku (č.l. 52),
- vyhotovil úradný záznam o zisťovaní doručenia rozhodnutia žalobcovi (č.l. 58),
- vydal uznesenie o pribratí ďalších účastníkov do súdneho konania (č.l. 61),
- požiadal zúčastnené osoby na zaslanie plnomocenstva (č.l. 62),
- zaslal dožiadanie starostovi obce Nandraž o súčinnosť pri zisťovaní právnych nástupcov (č.l. 69),
- zaslal prípis žalovanému vo veci vrátenia správneho spisu na doručenie rozhodnutia (č.l. 72) a
- obdržal oznámenie žalovaného o neprevzatí doručovaného rozhodnutia žalobcom (č.l. 76).

11. Následne krajský súd preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie a postup správnych orgánov podľa Druhej hlavy Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a následne postupom podľa § 250j ods. 2 písm. e) a d) O.s.p. ho zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

12. V napadnutom rozsudku krajský súd najmä s odkazom na ustanovenia § 244 ods. 1 a § 247 ods. 1, § 250b ods. 1 až 3 O.s.p. zdôraznil, že tak rozhodnutie prvostupňového orgánu z 03.07.2009, ako aj napadnuté rozhodnutie žalovaného nebolo žalobcovi doručené.

Tiež zdôraznil, že od vydania rozhodnutia žalovaného (02.11.2009) do podania žaloby na krajskom súde (28.09.2011) bola splnená lehota na podanie žaloby v zmysle § 250b ods. 3 O.s.p.

Podľa § 250b ods. 1 O.s.p. v znení účinnom ku dňu podania žaloby (28.09.2011) žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 250b ods. 2 O.s.p. v citovanom znení platí, že ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správne orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán

viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

Podľa § 250b ods. 3 O.s.p. v citovanom znení súd postupuje podľa odseku 2, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov.

Podľa § 250b ods. 4 O.s.p. v citovanom znení platí, že ak správny orgán nedodrží súdom určenú lehotu na doručenie správneho rozhodnutia alebo ak vec nepredloží súdu na konanie ani po opakovanej výzve, súd môže rozhodnúť o uložení pokuty správnomu orgánu až do 1 640 eur, a to aj opakovane. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty je prípustné odvolanie.

Podľa § 250b ods. 5 O.s.p. v citovanom znení prokurátor môže žalobu podať do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým nebolo vyhovené protestu.

13. S prihliadnutím na obsah správneho spisu krajský súd konštatoval, že má preukázané, že rozhodnutím Obvodného lesného úradu č. 216/2008-3 zo dňa 15.10.2008 bol uznaný PR Malá Vieska č. 04/RA/2008 OLÚ. Žalobca v žalobe tvrdil, že má vo výlučnom vlastníctve alebo v podielovom spoluvlastníctve niekoľko poľovných pozemkov v k.ú. O., ktoré sú zároveň súčasťou PR Malá Vieska. V súvislosti s uvedeným krajský súd zdôraznil, že žalovaný toto tvrdenie žalobcu vo svojom vyjadrení k žalobe ani v priebehu konania na krajskom súde nepoprel.

14. Ďalej krajský súd s citáciou § 250 ods. 2 O.s.p. a § 14 ods. 1 zák. č. 99/1993 Zb. konštatoval, že správne orgány prvostupňové ani druhostupňové rozhodnutie žalobcovi nedoručili a so žalobcom ako účastníkom konania nekonali.

Podľa § 14 ods. 1 zák. č. 99/1993 Zb. o výkone práva poľovníctva rozhoduje vlastník poľovných pozemkov uznaných za poľovný revír, ak ide o poľovné pozemky toho istého vlastníka alebo vlastníci poľovných pozemkov zlúčených alebo pričlenených do uznaného poľovného revíru.

Podľa § 14 ods. 2 zák. č. 99/1993 Zb. vlastníci poľovného revíru alebo vlastníci spoločného poľovného revíru môžu právo poľovníctva vykonávať sami, alebo môžu tento výkon za odplatu prenajať.

15. Podľa krajského súdu z výpisu z listov vlastníctva ohľadom nehnuteľností, o ktorých žalobca tvrdí, že je buď výlučným vlastníkom alebo podielovým spoluvlastníkom v k.ú. O., je zistiteľný pobyt žalobcu. Žalobca nebol na neznámom mieste, v správnom konaní nebol oslovený ako účastník správneho konania, vzhľadom k tomu nemohlo dôjsť ani k prihláseniu žalobcu ako vlastníka poľovných pozemkov.

16. S poukazom na ustanovenie § 14 ods. 1 Správneho poriadku krajský súd vyslovil právny názor, že povinnosťou správnych orgánov bolo konať so všetkými účastníkmi konania, prípadne ich zástupcami, ktorých je však potrebné predtým zistiť. Na vlastné zistenie môže použiť register pozemkových spoločenstiev, výpisy z listov vlastníctva a vyžiadanie si prípadne ďalších listín od účastníkov, alebo ich orgánov.

Avšak, ako krajský súd zdôraznil, žalovaný nezistil vyčerpávajúcim spôsobom okruh účastníkov správneho konania, nekonal s nimi ako s účastníkmi, neupovedomoval ich o začatí správneho konania, nepredvolal ich na ústne pojednávanie, neupovedomil ich o podklade rozhodnutia a nedoručil im rozhodnutia vo veci, čím sa dopustil závažného procesného pochybenia, čo je samotným dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

17. Čo sa týka argumentácie žalovaného, že pozemky evidované na LV č. XXX, XXX a XXX žalobca skoršou nájomnou zmluvou zo dňa 01.01.2006 prenajal inému subjektu na vykonávanie práva poľovníctva, a preto z uvedeného dôvodu žalobcu žalovaný v konaní o schvaľovanie zmlúv o nájme nezaradil medzi účastníkov konania, krajský súd uviedol, že z citovanej nájomnej zmluvy má preukázané, že medzi žalobcom ako prenajímateľom a nájomcom PM, s.r.o., Hrabiny 1057, Tisovec došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy ohľadom pozemkov nachádzajúcich sa v k.ú. O., zapísaných na LV č. XXX, XXX a XXX.

Z bodu III. nájomnej zmluvy vyplýva, že poľnohospodárske pozemky sa v súlade s § 7 ods. 3 zákona č. 504/2003 Z.z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov prenajímajú na poľnohospodárske účely a na vykonávanie

práva poľovníctva. Prenajímateľ sa zároveň zaväzuje, že nepodpíše s ďalším subjektom nájomnú zmluvu na výkon práva poľovníctva na predmetných pozemkoch.

Podľa § 7 ods. 3 zák. č. 504/2003 Z.z. v zmluve o nájme pozemkov na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní pozemku možno dohodnúť, že pozemky sa prenajímajú na vykonávanie rybárskeho práva alebo dohodnúť, že nájomca môže zastupovať prenajímateľa v konaniach podľa osobitného predpisu za primeranú výšku nájomného.

18. Krajský súd poukázal, že týmto osobitným predpisom podľa odkazu pri § 7 ods. 3 je zákon č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o znení a doplnení niektorých zákonov. Z nájomnej zmluvy nevyplýva žiadne ustanovenie, podľa ktorého by mal nájomca zastupovať prenajímateľa (žalobcu) v konaniach podľa zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve (nemohol preto nájomca zastupovať žalobcu pri schvaľovaní zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva), preto krajský súd vyslovil právny názor, že povinnosťou správnych orgánov bolo konať so žalobcom.

19. Ďalej sa krajský súd vysporiadal s námietkou žalobcu, že spoločnosť Bastav, s.r.o. nie je spôsobilá stať sa užívateľom poľovného revíru, pretože nemala v čase uzavretia zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva so spoločnosťou Lesy Slovenskej republiky, š.p., zapísaný v obchodnom registri ako predmet podnikania výkon práva poľovníctva.

20. K tvrdeniu žalobcu, že v zmluve o nájme výkonu práva poľovníctva nie je uvedená presná špecifikácia poľovných pozemkov, na ktorých dochádza k postúpeniu výkonu práva poľovníctva, krajský súd uviedol, že toto tvrdenie žalovaného by mohlo byť relevantné za predpokladu, že by rozhodnutie o uznaní PR Malá Vieska obsahovalo identifikáciu tohto revíru označením vlastníkov (spoluvlastníkov) poľovného revíru, vrátane spoluvlastníckeho podielu. Keďže ide o konštitutívne rozhodnutie, tieto údaje sú záväzné.

Krajský súd zdôraznil, že v samotnom rozhodnutí o uznaní PR Malá Vieska, ako aj v rozhodnutí o schválení nájomných zmlúv nie sú konkretizované údaje z katastra nehnuteľností. Potom z rozhodnutia o schválení poľovného revíru a ani z rozhodnutia o schválení nájomných zmlúv sa nedá zistiť, či nehnuteľnosti, o ktorých žalobca tvrdí, že sú v jeho výlučnom vlastníctve, resp. v podielovom spoluvlastníctve, sú súčasťou uznaného PR Malá Vieska, a nevyplýva to ani z rozhodnutia správnych orgánov o schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva uzavretej medzi spoločnosťou Lesy Slovenskej republiky, š.p. ako prenajímateľom a spoločnosťou Bastav, s.r.o. ako nájomcom.

21. Na základe uvedeného krajský súd konštatoval, že vo vzťahu k týmto skutočnostiam je rozhodnutie prvostupňového, ako aj druhostupňového správneho orgánu nepreskúmateľné. Podľa krajského súdu z uvedených rozhodnutí sa nedá zistiť, či nehnuteľnosti, ktoré sú súčasťou PR Malá Vieska, o ktorých tvrdí žalobca, že sú v jeho výlučnom, resp. v podielovom spoluvlastníctve, sú práve tie nehnuteľnosti, ktoré by mali byť zaradené do PR Malá Vieska, a ohľadom ktorých mala byť schválená zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva, hoci žalovaný to v priebehu konania na prvostupňovom a druhostupňovom správnom orgáne nepopieral.

22. Záverom krajský súd vychádzajúc z týchto skutočností dospel preto k záveru, že v konaní správnych orgánov bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (nepribratie žalobcu ako účastníka konania) a okrem toho rozhodnutie je nepreskúmateľné, pretože z rozhodnutia sa nedá zistiť, či nehnuteľnosti, o ktorých žalobca tvrdí, že sú súčasťou PR Malá Vieska, a ohľadom ktorých mala byť schválená nájomná zmluva o výkone práva poľovníctva, sú naozaj predmetom týchto rozhodnutí.

IIIa.

Odvolanie zúčastnených osôb/stanoviská

A)

23. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 14.01.2013 (č.l. 115) proti rozsudku krajského súdu zúčastnené osoby 1/ a 3/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu dôvodili, že

- krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (odvolací

dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a

- rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

24. Následne zúčastnené osoby 1/ a 3/ podrobne objasnili svoju argumentáciu, prečo sa domnievajú, že

1) žalobca nepreukázal svoju vecnú aktívnu legitímáciu na podanie žaloby,

2) krajský súd nerešpektoval zákonný postup uvedených § 250b ods. 2 O.s.p. a

3) krajský súd nesprávne právne posúdil vec.

25. Záverom zúčastnené osoby 1/ a 3/ navrhli, aby Najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu

a) zmenil tak, že žalobu zamietne a súčasne zúčastneným osobám 1/ a 3/ prizná náhradu trov celého konania, alternatívne

b) zruší a vec vráti krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

B)

26. Z vyjadrenia žalobcu zo dňa 23.01.2013 (č.l. 122) vyplýva, že rozsudok krajského súdu považuje za vecne správny, nakoľko žalobca prostredníctvom podanej žaloby poukázal relevantnou, podstatnou, významnou a konkrétnou argumentáciou na nedostatky napadnutého rozhodnutia.

V ďalšom prezentoval svoje nesúhlasné argumenty k odvolacím námietkam zúčastnených osôb 1/ a 3/ a následne navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a priznal náhradu trov odvolacieho konania.

27. Žalovaný ani zvyšné zúčastnené osoby sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné, pretože krajský súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, a preto postupom podľa § 221 ods. 1 písm. h) v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil späť na ďalšie konanie v zmysle nasledujúcich záverov.

29. Najvyšší súd predovšetkým upozorňuje na osobitosti podanej žaloby, ktorou sa žalobca domáha súdneho prieskumu právoplatného rozhodnutia žalovaného, ktorého právoplatnosť odo dňa 02.11.2009 (pripojená doložka právoplatnosti) nebola spochybnená až do dňa podania žaloby, t.j. 28.09.2011.

V takto vymedzenom časovom období účastníci správneho konania (ďalej tiež na účely uznesenia „pôvodní účastníci“), ktorých okruh vymedzil žalovaný a jeho prvostupňový orgán, konali v dobrej viere právoplatnosť napadnutého rozhodnutia.

30. Inštitút opomenutého účastníka (§ 250b O.s.p.) a jeho procesná aplikácia, hoci predstavuje zriedkavú situáciu, tak je aj súčasne stavom upraveným zákonodarcom, ktorá si vyžaduje s použitím princípu proporcionality vyvažovať ústavne zakotvené základné práva osôb. Na jednej strane stojí jednotlivец, ktorý sa na základe procesnej zásady „vigilantibus leges sunt scriptae“ (t.j. problematika zodpovednostného prístupu k aplikácii svojich práv vychádzajúca z myšlienky, že len starostlivým prislúchajú ich práva) domáha ochrany svojich práv (najmä vecných práv, a medzi nimi práva vlastníckeho), t.j. priznania postavenia účastníka a s tým súvisiaceho spektra procesných práv.

Na druhej strane je neprehliadnuteľný ústavný princíp právnej istoty vychádzajúci z dominantnej procesnej zásady o dobrom výkone verejnej správy, ktorý sa za situácie právoplatne ukončeného

správneho konania prejavuje pripustením výnimky v striktno stanovenej 3 ročnej lehote dodatočne spochybníť nadobudnuté práva doterajšieho okruhu účastníkov. Súčasne sa tu pridružuje stret práv pôvodných účastníkov, či už konštitučného alebo deklaratórneho charakteru, ktorí v dobrej viere v zákonnosť a vecnú správnosť rozhodnutia správneho orgánu, o ktorom majú nespochybnenú mienku, že je právoplatné, pristúpili k realizácii svojich práv vyplývajúcich z tohto rozhodnutia, t.j. v prejednávanej veci k výkonu práva poľovníctva.

31. Ďalej v súvislosti s aplikáciou právnej úpravy inštitútu opomenutého účastníka Najvyšší súd poukazuje na svoju staršiu judikatúru, najmä rozsudok sp. zn. 10 Sžr/29/2013 z 19. februára 2014, ktorý načrtol základné právne okruhy. V uvedenom rozsudku bol vo vzťahu k prejednávanej veci nasledovný skutkový stav:

„V prejednávanej veci je sporným, či toto rozhodnutie obvodného lesného úradu [t.j. o schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva na poľovné pozemky príslušného poľovného revíru] nadobudlo právoplatnosť tak, ako bola na ňom vyznačená, t.j. 02.06.2008, alebo toto rozhodnutie nemohlo nadobudnúť právoplatnosť, pretože nebolo niektorému zo známych účastníkov konania riadne oznámené. V prejednávanej veci, kde išlo o schválenie zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva v poľovnom revíri H., takúto námietku uplatnil A. S., ktorý je tiež spoluvlastníkom pozemku patriaceho do uvedeného poľovného revíru. Ako vyplýva z obsahu pripojeného administratívneho spisu, pán A.S. po tom, čo bol nahliadnuť do spisu, podal voči rozhodnutiu Obvodného lesného úradu v Rimavskej Sobote č. 2007/1627-5-Ka zo dňa 12.05.2008 dňa 01.06.2011 návrh na obnovu konania, teda aj on rešpektoval vyznačenú právoplatnosť predmetného rozhodnutia. Obvodný lesný úrad v Rimavskej Sobote reagoval oznámením zo dňa 21.07.2011 o začatí konania vo veci obnovy konania o schválení zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva na poľovné pozemky poľovného revíru H., dorúčením rozhodnutia č. 2007/1627-5-Ka zo dňa 12.05.2008 vlastníkom uvedeným na listoch vlastníctva číslo 661, 494 a 1017 k.ú. G. J. (vrátane A.S.) a následne vydaním rozhodnutia č. 2011/820-6 Ma zo dňa 09.09.2011, ktorým návrhu na obnovu konania nevyhovelo a obnovu konania nepovolil s odôvodnením, že rozhodnutie číslo 2007/1627-5-Ka zo dňa 12.05.2008 ešte nenadobudlo právoplatnosť, pretože nebolo oznámené všetkým známym účastníkom konania.

V prejednávanej veci teda stoja proti sebe právom chránené záujmy fyzických osôb - na jednej strane žalobcu, ktorý dôvodne považoval rozhodnutie Obvodného lesného úradu v Rimavskej Sobote č. 2007/1627-5-Ka zo dňa 12.05.2008 za právoplatné dňom 02.06.2008, tak ako je právoplatnosť vyznačená na rozhodnutí a na strane druhej pána A.S. v pozícii tzv. opomenutého účastníka správneho konania. Odvolací súd s prihliadnutím na všetky okolnosti (a pochybenia prvostupňového správneho orgánu) dospel k záveru, že správny orgán, ktorý na svojom rozhodnutí vyznačil doložku právoplatnosti, bol pri rešpektovaní princípu právnej istoty a ochrany v dobrej viere nadobudnutých práv touto skutočnosťou viazaný, preto dotknutý účastník okrem návrhu na obnovu konania mohol v rovnakej lehote využiť inštitút tzv. opomenutého účastníka a podať žalobu podľa § 250b ods. 2 O.s.p. s tvrdením, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, pričom správnosť tohto tvrdenia by overoval súd.“

32. Zákonodarcom prijatá právna úprava o opomenutom účastníkovi správneho konania, ktorá je konkrétne obsiahnutá iba v ustanoveniach § 250b ods. 2 a 3 O.s.p. je veľmi strohá. Napriek uvedenému sa od správnych súdov aj v tejto situácii očakáva, že ich výklad uvedeného ustanovenia bude v zmysle čl. 2 ods. 2 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavno- konformný.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

33. Predovšetkým Najvyšší súd zdôrazňuje, že procesný inštitút opomenutého účastníka je nutné riešiť v postupnosti troch základných krokov, a to

- 1) rozhodnúť o procesnom postavení žalobcu,
- 2) prelomiť účinky právoplatne skončeného správneho konania a

3) rozhodnúť o žalobe.

Uvedené závery je potrebné v prejednávanej veci o to dôkladnejšie uplatniť, nakoľko pri schvaľovaní zmlúv o nájme výkonu práva poľovníctva sa takmer vždy prostredníctvom poľovného revíru vytvára množstvo vlastníkov pozemkov dotknutých vytvoreným poľovným revírom. Takéto zoskupenie môže potom viesť k vyššie opísaným sporným situáciám (viď bod č. 30). Práve úlohou konajúceho správneho súdu je čo najpregnantnejším spôsobom vytvoriť podmienky na riešenie tohto stavu. V súvislosti s uvedeným zákonodarca pripúšťa, aby správny súd sám z vlastnej iniciatívy ustálil procesné podmienky aj tým, že mimoriadne z úradnej povinnosti nariadi odklad vykonateľnosti rozhodnutia (viď § 250b ods. 2 záver prvej vety).

34. Najvyšší súd zdôrazňuje, že osoba, ktorá sa prostredníctvom svojej žaloby označí za opomenutého účastníka, nezískava týmto podaním samočinne postavenie účastníka súdneho prieskumu, ako sa mylne domnieval krajský súd.

Naopak, z ustanovenia § 250b ods. 1 O.s.p. jednoznačne vyplýva, že správnosť takéhoto tvrdenia musí konajúci súd z argumentácie žalobcu obsiahnutej v jeho podaní overiť. Zákonodarca tým, že v ustanovení § 250b ods. 1 O.s.p. kladie dôraz na slovo „overiť“, tak neukladá konajúcemu súdu povinnosť vykonať dokazovanie v rozsahu stanovenom v § 122 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. Naopak, ide o riešenia predbežnej otázky v zmysle § 135 ods. 2 veta druhá O.s.p.

35. Z prejednávanej veci je nepochybné, že vymedzenie riadneho okruhu účastníkov vychádza z ustanovení § 14 Správneho poriadku s možnosťou zohľadniť účastníkov podľa osobitného zákona. Preto žalobca bol zaťažený povinnosťou, aby vo svojich žalobných bodoch nielen po skutkovej, ale aj po právnej stránke nadovšetku pochybnosť preukázal, prečo jeho tvrdenie, že bol v konkrétnom správnom konaní opomenutým účastníkom, je pravdivé.

Žalobca však krajskému súdu predložil svoju argumentáciu, že je výlučným, poprípade podielovým spoluvlastníkom niektorých konkrétne označených pozemkov, ktoré majú tvoriť rozlohu PR Malá Vieska, podporovanú priložením niekoľkých výpisov z katastra nehnuteľností (s poznámkou „informatívny výpis“) pre listy vlastníctva č. XXX, XXX, XXX a XXX. Na uvedenom skutkovom základe potom vyslovil svoju mienku, že ako vlastník pozemkov zaznamenaných na predmetných listoch vlastníctva, je opomenutým účastníkom.

36. Krajský súd však pri vyriešení tejto predbežnej otázky až prostredníctvom odôvodnenia napadnutého rozsudku vyslovil dva protikladné závery. Predovšetkým krajský súd skutkovo ustálil, že žalovaný argumentáciu žalobcu o jeho účastníctve, ktorá vyplýva z vlastníctva dotknutých pozemkov, nepoprel (najmä posledná veta 3. odseku na str. 5 odôvodnenia rozsudku krajského súdu).

Na druhej strane však krajský súd (viď záver posledného odseku na str. 7 odôvodnenia rozsudku krajského súdu) s dôrazom kladeným na skutočnosť, že pôvodné rozhodnutie prvostupňového orgánu č. 216/2008 - 3 z 15.10.2008 o uznaní PR Malá Vieska (krajský súd uvedené rozhodnutie charakterizuje ako konštitutívne) neobsahuje identifikáciu tohto revíru prostredníctvom identifikácie jednotlivých vlastníkov pozemkov tvoriacich tento poľovný revír, vyvodil záver, že

„sa nedá zistiť, či nehnuteľnosti, o ktorý žalobca tvrdí, že sú v jeho výlučnom vlastníctve, resp. v podielovom spoluvlastníctve, sú súčasťou uznaného poľovného revíru Malá Vieska, a nevyplyva to ani z rozhodnutia správnych orgánov o schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva uzavretej medzi spoločnosťou Lesy SR, š.p., ako prenajímateľom a spoločnosťou Bastav, s.r.o., ako nájomcom. K týmto skutočnostiam je rozhodnutie prvostupňového, ako aj druhostupňového správneho orgánu nepreskúmateľné. Z rozhodnutí sa nedá zistiť, či nehnuteľnosti, ktoré sú súčasťou poľovného revíru Malá Vieska, o ktorých tvrdí žalobca, že sú v jeho výlučnom, resp. v podielovom spoluvlastníctve, sú práve tie nehnuteľnosti, ktoré by mali byť zaradené do poľovného revíru Malá Vieska, a ohľadom ktorých mala byť schválená zmluva o nájme výkonu práva poľovníctva, hoci žalovaný to v priebehu konania na prvostupňovom aj druhostupňovom správnom orgáne nepopieral.“

37. Na uvedenom základe má Najvyšší súd preukázané, že krajský súd svoju povinnosť hodnoverne overiť tvrdenie účastníka o jeho opomenutí v pôvodnom správnom konaní prostredníctvom odôvodnenia zrušujúceho dôvodu zakotveného v ustanovení § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. preniesol na ťarchu

konajúcich správnych orgánov.

Takýto postup však krajskému súdu neumožňoval, aby pokračoval v súdnom prieskume a aby v zmysle ustanovenia § 250b ods. 2 O.s.p. po ustálení procesného postavenia žalobcu ako opomenutého účastníka uložil žalovanému povinnosť (viď viazanosť stanoviskom správneho súdu) doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie, s tým, že krajský súd podľa okolností veci odloží jeho vykonateľnosť.

38. V súvislosti s uvedeným postupom krajského súdu musí Najvyšší súd zdôrazniť dve procesné otázky. Podľa zaužívanej súdnej praxe súdy ukladajú povinnosť účastníkom najmä prostredníctvom v uznesení o vedení konania, ibaže Občiansky súdny poriadok, resp. iný osobitný procesný predpis v zmysle § 167 O.s.p. výslovne neukladá správne súdu odlišne konať. Nepochybne uloženie úlohy žalovanému doručiť žalobcovi správne rozhodnutie s viazanosťou stanoviska (právnym záverom) správneho súdu je možné smerom k účastníkovi súdneho prieskumu podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku vykonať iba prostredníctvom doručeného uznesenia, v ktorom krajský súd okrem iného musí objasniť, prečo v konaní o žalobe opomenutého účastníka pokračuje, t.j. na základe akej právnej argumentácie si ustálil jeho procesné postavenie.

Avšak konajúci krajský súd takto nepostupoval, nakoľko prostredníctvom úradného prípisu zo 06.09.2012 (č.l. 72) označeného „Vrátenie správneho spisu na doručenie“ oznámil žalovanému, že mu vracia správny spis za účelom doručenia napadnutého rozhodnutia č. 2009/00436 zo dňa 02.11.2009 žalobcovi. Prítom zo súdneho spisu pre Najvyšší súd nepochybne vyplýva, že nielen požadované druhostupňové, ale ani prvostupňové rozhodnutie neboli žalobcovi doručené.

Podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. platí, že ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, o odmietnutí návrhu na začatie konania, o zmene návrhu, o späťvzátí návrhu, o zmieri, o trovách konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania.

39. Ďalej Najvyšší súd musí v súvislosti s otázkou doručovania rozhodnutia správneho orgánu zdôrazniť ústavný rozmer tejto aktivity. Predovšetkým si krajský súd musí ozrejmiť ďalšiu predbežnú otázku, a to či môže prelomiť právoplatnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. Je totiž nepochybné, že rozhodnutie prvostupňového orgánu o schválení zmluvy o nájme výkonu práva poľovníctva v predmetnom poľovnom revíry vydané v správnom konaní bez účasti opomenutého účastníka nemuselo vždy nadobudnúť právoplatnosť.

Práve od posúdenia tejto otázky sa odvíja právny záver správneho súdu, či opomenutý účastník mal k dispozícii procesné prostriedky na nápravu svojich dotknutých práv a v akom rozsahu, poprípade či ich mohol vôbec použiť na svoju obranu.

40. Samotnú právoplatnosť, ako imanentnú vlastnosť rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu konajúceho správneho orgánu, ktorá spočíva jeho právnej nezmeniteľnosti (ústavná zásada právnej istoty) s pripustením určitých výnimiek, zákonodarcovia viaže na stav nemožnosti sa proti nemu odvolať (viď § 52 ods. 1 Správneho poriadku). V prípade pripustenia opravných prostriedkov uvedená situácia nastáva alebo ich nevyužitím (viď najmä § 53 Správneho poriadku) alebo neúspechom v odvolacom konaní (viď § 59 ods. 4 Správneho poriadku).

41. Preto Najvyšší súd v súvislosti s posúdením otázky „questio iuris“, či je vôbec možné, aby rozhodnutie nedoručené jednému z množstva účastníkov (viď vysoký počet účastníkov z objektívneho dôvodu predmetu konania), mohlo nadobudnúť právoplatnosť, dáva konajúcemu krajskému súdu iba do pozornosti („questio facti“), že nepreberné množstvo dôvodov neúčasti jednotlivca v správnom konaní je možné rozdeliť do dvoch základných skupín, a to

I. jednotlivcov, ktorých opomenutie samotný správny orgán uznáva alebo

II. jednotlivcov, ktorých opomenutie samotný správny orgán popiera.

Zo skutkových zistení obsiahnutých v správnom spise (viď odkaz na skôr uzatvorenú zmluvu s iným subjektom) pre Najvyšší súd vyplýva, že žalobca by mohol spadať do skupiny uvedenej v druhom poradí.

42. Ďalej podľa Najvyššieho súdu musí správny súd situáciu žalobcu vo vzťahu k možným a

uplatniteľným opravným prostriedkom v správnom konaní vyhodnotiť podľa toho, či správne konanie doposiaľ prebieha a v akom stupni, poprípade či je ukončené finálnym rozhodnutím. V prípade prebiehajúceho prvostupňového konania sa musí správny orgán vypoariadať s otázkou účasti tým, že rozhodnutím pripustí alebo neprepustí vstup takéhoto jednotlivca do konania. Obdobne aj v prípade odvolacieho konania je náprava možná umožnením podania odvolania.

Uvedené situácie však v rozhodovanej veci nenastali, nakoľko žalobca so svojou žalobou pristúpil k súdnej ochrane až potom, kedy odvolacie správne konanie žalovaným bolo ukončené finálnym rozhodnutím, t.j. žalobca sa z pozície opomenutého účastníka správneho a právoplatne ukončeného konania domáha prelomenia účinkov právoplatnosti, t.j. že spochybňuje doložku právoplatnosti vzhľadom na poškodenie (zásah do) svojich práv. Tento stav je možné právnou cestou riešiť tak, že vzhľadom na fakt, že žalobca podaním relevantnej žaloby logicky svojim konaním preukázal určitý stupeň znalosti podstatných identifikačných a vecných náležitostí napadnutého rozhodnutia správneho orgánu.

43. Práve posúdenie rozsahu (stupne) znalosti žalobcu hore uvedených náležitostí napadnutého rozhodnutia, t.j. či úroveň jeho znalosti nahradila povinnosť faktického doručenia prvostupňového, poprípade druhostupňového rozhodnutia správneho orgánu, však prináleží zistiť krajskému súdu predtým, ako uloží žalovanému povinnosť doručiť napadnuté rozhodnutie.

K oboznámeniu sa s obsahom napadnutého rozhodnutia správneho orgánu môže dôjsť na základe rôznych podnetov, medzi ktoré najmä patrí informácia od tretej osoby alebo poznatok z vlastného zistenia, že sa reálne začína činnosť, na ktorú by mala konať osoba mať schválenie od orgánu štátnej moci. Táto skutočnosť však sama osebe nepreukazuje, že žalobca ako opomenutý účastník mal v tom čase už dostatočnú istotu o tom, akým správnym orgánom a kedy bolo rozhodnutie vydané, ako je možné rozhodnutie presnejšie opísať, a ako a v akom rozsahu toto rozhodnutie zasiahlo do akých subjektívnych práv žalobcu.

44. V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd upozorňuje na argumentáciu zúčastnených osôb, ktoré samotný zásah do subjektívnych práv žalobcu od počiatku argumentačne spochybňovali, avšak krajský súd ich argumentácii v odôvodnení napadnutého rozsudku nevenoval dostatočnú pozornosť.

45. Ďalej krajský súd mal vzhľadom na hore vyslovené závery o rôznorodosti možnej procesnej obrany žalobcu zväziť vhodné poučenie pre žalovaného, v ktorom mu mal objasniť, či má žalobcovi ako opomenutému účastníkovi doručovať iba prvostupňové, iba druhostupňové alebo obidve rozhodnutia správnych orgánov súčasne.

Navyše v prejednávanej veci bolo vydané rozhodnutie žalovaným ako odvolacím správnym orgánom, a preto jeho doručením sa napadnuté rozhodnutie stáva právoplatným aj pre žalobcu, pokiaľ spĺňa podmienku opomenutého účastníka.

46. Je neprehliadnuteľné, že okamihom doručenia rozhodnutia začínajú plynúť pre takto opomenutého účastníka procesné lehoty na využitie jeho práva podať mimoriadne opravné prostriedky. Uvedené mimoriadne opravné prostriedky v podstate nahrádzajú u opomenutého účastníka (viď zákonné podmienky zakotvené v § 62 ods. 1 písm. c/ alebo § 65 Správneho poriadku) jeho právo domáhať sa odvolaním nápravy nezákonného stavu, resp. u správneho orgánu napraviť svoje pochybenie, pokiaľ si túto myšlienku na základe argumentácie žalobcu, napríklad vzhľadom na možnú hrozbu náhrady škody spôsobenej nezákonným úradným postupom, aj osvojí.

Pokiaľ opomenutý účastník konajúcemu správne súdu neobjasní, prečo svoje právo nevyužil, potom je naopak krajský súd povinný zväziť, či týmto svojim procesným postojom opomenutý účastník závažným spôsobom neobchádza zásadu všeobecnej subsidiarity správneho súdnictva, ktorá analogicky aj pre toto konanie vyplýva z ustanovenia § 247 ods. 2 O.s.p.

Podľa § 62 ods. 1 písm. c/ Správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak nesprávnym postupom správneho orgánu sa účastníkovi konania odňala možnosť zúčastniť sa na konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní.

Podľa § 65 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného

podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správne mu orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustavenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

Podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

47. V súvislosti s hore načrtnutým okruhom opravných prostriedkov musí Najvyšší súd pripomenúť, že v prejednávanej veci okruh vlastníkov pozemkov, ktoré svojou rozlohou vytvárajú poľovný revír, na ktorom sa má schvaľovať nájom výkonu práva poľovníctva, je z príslušnej zákonnej evidencie bezo zvyšku určiteľný, a to aj v prípade neznámych vlastníkov, ktorých z moci úradnej zastupuje na to oprávnený orgán verejnej správy.

Preto iba samotné konštatovanie, že niektoré osoby správny orgán nemohol dohľadať, je pre riadne vymedzenie okruhu účastníkov irelevantné. Uvedené má následne aj dopad na dobrú vieru pôvodných účastníkov vo výkone práva priznaného (potvrdeného) rozhodnutím správneho orgánu, ktorí vzhľadom na lokálnu znalosť susedských vzťahov sa nemôžu vždy brániť, že nemali vedomosť o takomto účastníkovi.

48. Hore uvedené nedostatky nesprávnej aplikácie ustanovenia § 250b ods. 2 a 3 O.s.p., ako aj nesprávneho výberu iných ustanovení spolu s nesprávne zisteným skutkovým stavom nemohol krajský súd napraviť ani tým, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zrušil, a tým vlastne umožnil žalobcovi, aby so mohol v ďalšom konaní tohto aj zúčastniť, nakoľko pri súdnom prieskume, ako už bolo vyššie zdôraznené, musí správny súd dbať aj na ochranu práv nadobudnutých zvyšnými účastníkmi v dobrej viere a potvrdiť zákonnosť napadnutého rozhodnutia, ak nie je preukázaný opak.

V.

49. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí Najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr/29/2013, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), postupom podľa § 221 ods. 1 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku uznesenia.

50. O trovách odvolacieho súdneho konania v zmysle § 224 ods. 3 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p. rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).